

R. J.

GOEDSBERG

SEXUL

ȘI

CĂSĂTORIA

Cuprins

<i>Din partea editorului către cititor</i>	5
<i>Sexualitatea și căsătoria</i>	7
<i>Personalitatea feminină și căsătoria</i>	30
<i>Dragoste, căsătorie și castitate</i>	67

Astfel, se desprinde, din această unitate supranaturală care este omul botezat, adevăratul sens al Dragostei. Munca lui este o contribuție la ceea ce mulți doresc: să vadă restabilită, în cunoașterea noastră asupra omului – corp, suflet, ființă divinizată – armonia în care spiritul iubirii, creator și sanctificator, a plămădit și a replămădit cea mai frumoasă dintre operele sale terestre.

Oameni tineri, după liceu, aflați înaintea de cazarmă și universitate sau pe punctul de a opta pentru un drum în viață, au citit aceste trei studii. Ritmul lor succesiv înalță atât de mult sufletul, încât au fost fermecați. Mi-au cerut să fac posibilă editarea lor într-un volum. Din dragoste pentru ei și din speranța de a face un bine altora, numeroși, logodnici sau soți, am realizat acest lucru din toată inima.

Mulțumesc din partea lor și a mea autorului acestor minunate cărți

SEXUL ȘI CĂSĂTORIA

Abordând încă o dată studiul chestiunii sexuale, este normal să ne întrebăm până la ce punct această analiză este utilă și oportună. Într-adevăr, această problemă, veche de când lumea, nu poate primi o soluție nouă: natura umană nu s-a schimbat deloc, legile morale rămân imuabile și orice eroare care apare în acest domeniu a fost cunoscută și combătută de-a lungul secolelor.

Totuși, dacă răul în acest domeniu nu este deloc nou, dacă și alte epoci, înaintea noastră, au cunoscut valuri de imoralitate, poate la fel de importante ca cel cu care ne confruntăm astăzi, trebuie să recunoaștem că greșeala, sub aspecte și cu mijloace noi, a ajuns la o întindere care constituie un adevărat pericol pentru civilizația noastră.

Lumea a devenit sclava sexualității. Moravurile licențioase și-au făcut loc în toate mediile și chiar în familii. Nu numai prostituția a devenit mai provocatoare, ci societatea însăși a multiplicat și a generalizat ocaziile de apariție a unor dereglări, prin emanciparea tineretului, a tinerelor fete și a femeii. Este revendicat public și fără pudoare dreptul tuturor la iubirea fizică, fără limite și fără înfrânări, în timp ce căsătoriile rămân în mod voluntar sterile și căminele se destramă.

Toate forțele se unesc pentru a difuza răul. Presa, literatura, teatrul, filmul, știința materialistă, naturismul provocator se completează unele pe altele pentru a rătăci spiritele și a exalta simțurile. Puterile publice, unele autorități morale chiar, devin complicii binevoitori ai greșelii, tolerând sau aprobând anticoncepția, sterilizarea, avortul, adulterul, divorțul.

Putem spune, fără ca asta să fie un mare paradox, că viciul de ieri este considerat astăzi drept virtute. De fapt, acest lucru redă destul de bine spiritul concepției actuale în materie de sexualitate. Oare nu se pretinde astăzi că instinctul sexual este o funcție care reclamă imperios satisfacția, la fel ca foamea sau setea, că legile morale reprezintă constrângeri arbitrare, a căror respectare ar fi imposibilă sau aberantă, de vreme ce ele se opun aspirațiilor naturale, fiziologice ale ființei umane, că acest instinct nu poate fi zăvorât în cadrul strâmt al căsătoriei sau cel puțin al căsătoriei de nedesfăcut, că, în sfârșit, actul sexual trebuie să poată fi realizat într-o completă independență, fără a trebui să fie subordonat procreării. Și oare nu s-a ajuns nu numai la condamnarea legilor morale, ci la a le acuza că au oprit, prin opoziția lor față de principiile naturale, dezvoltarea psihică și fizică a omului și chiar de a fi determinat, într-un mod foarte artificial, nașterea răului în el.

Aceste teorii cunosc un mare succes, pentru că apar într-un moment în care respectarea legilor morale se dovedește mai dificilă și pentru că reușesc foarte bine, prin argumente care țin de o falsă logică și de o falsă știință, să adoarmă conștiințele.

Totuși, chiar în fața acestui exces al răului, se conturează o reacție îndreptată spre bine. Numeroase

spirite sunt neliniștite și caută lumina. De aceea, ele trebuie luminate complet, în mod cinstit, cu grija pentru adevăr, pentru obiectivitatea științifică, pe care împrejurările actuale o fac mai necesară ca niciodată.

Ne-am obișnuit prea mult să lăsăm toate aceste chestiuni sexuale în umbră și să nu vorbim despre ele decât pentru a semnala pericolul și răul pe care le pot implica dorințele carnale. Mulți tineri și multe tinere erau foarte prost pregătiți pentru viață. Nu aveau aproape nici o armă pentru a rezista în fața greșelii sau pentru a putea realiza binele. Cei care căutau lumina se izbeau adesea de ignoranță și de prejudecăți.

Noțiunea de sexualitate fiind asociată, de obicei, ideii de rău, apăruse, în multe medii, convingerea că viața sexuală nu poate fi decât o activitate materială, grosieră, sursă de imperfecțiuni și de greșeli, chiar și în căsătorie. Viața conjugală era considerată de mulți drept un stadiu inferior, imperfect. Unele lucrări educative reflectă încă uneori aceste concepții înguste și eronate.

***

Prima grijă a acestui studiu va fi, așadar, să caute sensul real al instinctului sexual. Pentru a-l descoperi, va trebui să privim direct faptele și să scrutăm minuțios viața și reacțiile intime ale omului. Ne vom da astfel seama că viața sexuală, departe de a se opri la plăcerile simțurilor, se leagă, dimpotrivă, chiar de profunzimea ființei umane și de menirea sa.

Viața sexuală răspunde unei nevoi de dragoste, de posesie deplină și definitivă a unei ființe iubite. Ea

relevă, în același timp cu instinctul de supraviețuire, setea de infinit care se află în adâncul oricărui suflet omenesc. Bărbatul și femeia, dând viață, încearcă să supraviețuiască lor înșiși și să facă să dăinuiească dragostea care i-a unit. Ei aspiră și să transmită și să perpetueze moștenirea sângelui pe care au primit-o și ei, la rândul lor, o dată cu viața.

Viața sexuală este înțeleasă așadar ca mijlocul pe care îl au la îndemână două ființe umane pentru a se uni complet, perfect și pentru a-și realiza, prin această unire, menirea umană. Prin relațiile intime, bărbatul și femeia vor deveni unul; vor fi, așa cum a spus chiar Iisus Christos, doi în aceeași carne. Prin însăși esența sa, funcția sexuală, împinsă la consecințele sale naturale, are drept rezultat unirea completă și definitivă a bărbatului și femeii, cu alte cuvinte, „căsătoria”.

Unirea și fericirea soților nu se pot realiza așadar decât cu ajutorul vieții sexuale. Dar trebuie adăugat imediat că fericirea conjugală nu se află în viața sexuală. O dragoste care nu se bazează decât pe legăturile fizice, oricât de puternice ar fi acestea, nu va fi niciodată, experiența a arătat-o, o dragoste nici solidă, nici durabilă. O ființă nu va fi fericită decât prin desăvârșirea propriului destin, adică a lucrului pentru care este menită. De vreme ce omul este creat pentru un scop spiritual, viața sa sexuală nu va putea contribui la fericirea sa decât dacă această viață sexuală servește realizării acestui scop. Fericirea conjugală ține așadar, înainte de toate, de ordinea spirituală. Este reprezentată de această unire a două suflete animate de același ideal, care își pun laolaltă toate gândurile, aspirațiile, dorințele, care se ajută reciproc pe calea spre perfecțiune, a

două suflete care se servesc de dragostea lor pentru a face să strălucească binele în jurul lor și pentru a-l perpetua prin tinerele suflete pe care le cheamă la viață.

Numai atunci când aceste condiții primordiale sunt îndeplinite și numai dacă între bărbat și femeie există o armonie perfectă de caracter, inteligență și educație, viața sexuală își poate juca pe deplin rolul și își poate realiza misiunea sa misterioasă și sublimă, cea a unirii partenerilor.

În lumina acestor principii și grație unei observări atente a realităților vieții, vom putea stabili acum cum trebuie concepută viața sexuală în cadrul căsătoriei.

De la începutul vieții conjugale, soția îi dă soțului cea mai mare dovadă de dragoste pe care o poate da o femeie: abandonul fără rezerve al trupului său, pe deplin și, mai ales, în ceea ce are el mai intim și mai secret. Dacă ne putem reprezenta complet delicatețea reținerii și pudoarea nativă cu care o tânără fată, într-adevăr castă și pură, și-a păstrat până în acel moment intimitatea ființei sale, vom înțelege măreția și caracterul sublim al acestui abandon. Pentru tânăra femeie, acesta este un foarte mare sacrificiu pe care îl face dragostei, atunci când, foarte adesea, ea nu simte încă sau simte foarte confuz chemarea carnală. Însăși măreția acestui sacrificiu, făcut cu generozitate, conferă abandonului fizic al femeii întreaga sa valoare și între-gul său farmec.

Bărbatului îi revine misiunea de a înțelege, de a sesiza întregul preț al acestui sacrificiu și de a nu căuta în posesia femeii iubite o simplă satisfacție egoistă și de a răspunde încrederii și iubirii soției sale prin delicatețe, atenție, bunătate și răbdare, înfrânându-și și suprave-

ghindu-și propriile dorințe, pentru ca tânăra sa soție să fie inițiată cu blândete, fără șocuri sau jigniri, în viața conjugală.

Trebuie să ne ridicăm împotriva principiului după care se conduc mulți, conform căruia soțul trebuie neapărat să-și posede soția chiar în noaptea nunții. Fără îndoială, acest lucru se întâmplă uneori în mod absolut natural și este poate chiar dorit. Totuși, foarte adesea, soția nu este încă pregătită pentru viața intimă a căsătoriei. Soțul va trebui să-și dea seama de acest lucru și să aibă atunci curajul de a temporiza lucrurile.

Din nefericire, prea mulți bărbați, unii din ignoranță, alții uneori în urma unor obiceiuri deprinse într-o viață dezordonată, alții din nerăbdarea de a se elibera cât mai curând de o constrângere pe care cu greu au impus-o până în acel moment simțurilor lor, nu pot rezista violenței dorinței lor. Astfel, se întâmplă adesea că, printr-o inițiere și o posesie grosolană, brutală și egoistă, sentimentele cele mai intime și mai delicate ale tinerei femei sunt bulversate. Această rană morală adesea ucide dragostea și căminul care tocmai s-a născut. Alteori, ea se cicatrizează încetul cu încetul, dar foarte rar nu mai rămâne nici o urmă de-a ei în adâncul sufletului.

Așadar, soțul trebuie să acționeze cu tact, cu prudență, într-un cuvânt cu dragoste. El trebuie să rețină că viața nouă a căsătoriei necesită o anumită perioadă de inițiere, de adaptare reciprocă. El trebuie să mai știe că, dacă trebuie să amâne eventual cu câteva zile primele relații, nu trebuie totuși nici să aștepte prea mult, căci nu trebuie să apară bariere. El va avea așadar grijă să învingă, dacă trebuie, cu o persistență blândă și atentă, temerile și rezistența tinerei sale soții. Cu condiția să

acționeze întotdeauna cu solicitudine, să nu aibă totuși nici o reticență exagerată. Atracția vieții în doi, grija de a plăcea soțului, dorința maternității și, de asemenea, chemarea mai mult sau mai puțin confuză a instinctului o vor face pe tânăra soție să accepte destul de ușor începuturile uneori dificile ale vieții conjugale, într-o perioadă în care, adesea, încă nu cunoaște și nu întrevede toate satisfacțiile pe care le va găsi în viitor.

Căci fericirea conjugală cere ca și femeia să găsească în relațiile sexuale o desăvârșire completă. Cum să concepi că partea cea mai secretă, cea mai intimă a vieții comune, cea care nu le aparține decât lor, nu este trăită și înțeleasă cu adevărat decât de unul dintre soți, fără a sparge armonia care trebuie să existe între cele două vieți ale lor. Relațiile conjugale în care bărbatul nu caută decât propria plăcere, fără grijă pentru starea soției sale, o viață intimă de care profită numai soțul și pe care soția o suportă, adesea cu repulsie, ce antiteză a dragostei și ce sursă de egoism!

Și totuși trebuie să constatăm că principiul unilaterității satisfacției sexuale a fost și este admis întotdeauna cu mare ușurință, mai ales de către bărbați. Au existat și există încă autori pentru a consacra acest fapt. Oare asta se întâmplă pentru că sunt bărbați și astfel, prin esența lor, cred că femeia este făcută pentru a servi bărbatul în orice și, mai ales, pentru satisfacerea instinctelor sale? Este oare pentru că ei consideră relațiile conjugale ca fiind justificate numai de procreație și că, prin urmare, consideră plăcerea femeii superfluă și atinsă de imperfecțiune? Poate, dar ce putem spune de o calitate care reușește să dea totul bărbatului și nimic femeii, în ciuda nevoilor și aspirațiilor specifice

naturii sale. Căci nu putem admite această eroare, această prejudecată curentă, conform căreia femeia și, mai ales, femeia cinstită, nu are un temperament sexual care trebuie satisfăcut.

Evident, există femei reci, așa cum există și bărbați mai puțin senzuali. Dar, în realitate, dacă adesea femeia pare fără temperament, este din cauza ignoranței, neglijenței și neîndemânării soțului. În general, instinctul sexual la femeie nu se dezvăluie în mod spontan, ci trebuie trezit. La ea, dorința este adesea inconștientă sau nemărturisită și trebuie descoperită. În plus, rolul femeii în relațiile conjugale fiind pasiv, ea trebuie să aștepte totul de la bărbat – prin abandonul său, ea se lasă în seama lui: iată imaginea completă a vieții conjugale. Bărbatului îi revine așadar misiunea de a-i face educația, inițierea sexuală, de a învăța el însuși să distingă la soția sa reacțiile intime ale ființei sale și să aibă grijă, în cele din urmă, să trezească și satisfacă dorințe pe care ea nu vrea, nu îndrăznește sau nu știe să le formuleze.

Această organizare a naturii este foarte fericită. Atenția bărbatului îi este distrasă de la el însuși, de la propria satisfacție și se îndreaptă cu sollicitudine asupra soției sale. Actul conjugal devine astfel nu un gest material și egoist, ci un act de dragoste prin care cei doi soți se unesc într-adevăr, și mai ales prin inimă decât prin simțuri. Femeia se va simți într-adevăr înțeleasă și iubită și se va dăruia trup și suflet, cu încredere, aceluși bărbat care a putut percepe reacțiile și aspirațiile specifice naturii sale, aceluși bărbat care va veghea, este sigură, cu aceeași vedere limpede, cu același devotament, cu aceeași dragoste asupra fericirii sale.

Fără îndoială, un anumit număr de femei se obișnuiesc cu o viață conjugală imperfectă, multe din ignoranță, altele din indiferență, altele din resemnare sau din virtute și ele vor putea, din fericire, să se simtă bine astfel. Dar unele dintre ele vor avea, mai devreme sau mai târziu, mai clar sau mai confuz, sentimentul că sunt frustrate de ceva. Vor simți că acea căsătorie le-a putut aduce prietenie, afecțiune, dar nu le-a putut aduce cu adevărat dragostea. Multe dintre aceste femei vor suferi din cauza acestei situații care s-ar putea reflecta într-un mod negativ asupra caracterului și chiar asupra sănătății lor. Căminul va fi în pericol dacă își vor da seama într-o zi că ar fi putut să cunoască, printr-un alt bărbat decât soțul lor, ceea ce nu au cunoscut niciodată. Numai un ajutor de sus, spiritul datoriei, al sacrificiului, stima pe care o pot nutri pentru soțul lor, afecțiunea pentru copiii lor le-ar putea salva atunci pe acele femei din cădere.

Absența comunicării în viața sexuală reprezintă pentru multe căsnicii sursa multor dezacorduri și chiar drame. Și acest lucru este la fel de adevărat pentru bărbatul care suferă din cauza răcelii soției sale, chiar atunci când el este cauza acestei răceli. Viața conjugală nu îl satisface și va fi tentat să caute în altă parte ceea ce nu găsește acasă. Trebuie totuși să recunoaștem că soțul nu este întotdeauna responsabil de asemenea situații și că există femei distante, cu un caracter absolut personal care, în relațiile conjugale, ca, de altfel, și în alte împrejurări, nu au acel abandon complet și plin de încredere către soțul lor, care ar permite satisfacția sexuală.

Această chestiune este așadar importantă și este